

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ ο Έρρικος Μομορανού, κατακίτρι- νος από όργη για την αποτυχία του, καθά- λισε με τ' αλόγο του κι' έτρεξε με καλπα- σμό προς το Λούβρο. Μόλις έφτασε εκεί, ζήτησε να ιδη χωρίς άναβολή τόν βασιλέα.

Στό μεταξύ αυτό, οι φυνάδες είχαν φτάσει στο μέγαρο του Φραγκίσκου Μο- μορανού και, αφού τοποθέτησαν σε μέρος ασφαλές τίς γυναίκες, κάθισαν για να συ- κκεφτούν.

— Έδώ πέρα, ελτε ο στρατάρχης Μο- μορανού στους Παρνταγιάν, θά είσαστε σε πλήρη ασφάλεια.

Ο Ζάν ντε Παρνταγιάν όμως κούνησε αρνητικά τó κεφάλι του.

— Όχι, έξωχάτατε, παρατήρησε, δέν έχομαι ασφάλεια έδώ, ούτε σεις, ούτ' έ- μεις. Γι' αυτό πρέπει να φύγετε άμέσως μαζί με τίς γυναίκες.

— Έχετε δίληο, αποκρίθηκε ο Μομο- ρανού. Δέν έχω καμιά διάθεσι να έκθέσω σε κίνδυνο τά δυά αυτά βασανισμένα πλάσματα. Γι' αυτό λοιπόν είμαι τίς γνώης ν' αναχωρήσουμε

όλοι μαζί για την επαύλι μου στο Μομορανού. Έκει πάλι, ούτε ο βασιλεύς ο ίδιος δέν θά τολμήση να μάς πειράξη. Αν αποφασίση να μάς πολιορκήση, θά χρεωσθή να κοιμηλήρη όλόκληρο στρατό.

Αποφάσισαν λοιπόν μόλις θά βράδυναι να ξεκινούσαν όλοι μαζί για τó Μομορανού.

Κατά τó υπόλοιπο διάστημα τίς ημέρας, ο Παρνταγιάν πατέρας είχε πιάσει με τόν Φραγκίσκο Μομορανού μια ένδιαφέρουσα συζή- τησι.

— Φαντάζεσαι τή χαρά σας και τήν εύτυ- χία σας που ξαναβρήκατε τήν αγαπημένη σας κόρη! τού είπε όταν έμεινε μόνος μαζί του.

— Μάλιστα, κύριε, είμαι πάρα πολύ εύτυ- χμένος! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος.

— Σας εύχομαι ν' αποκτήσετε κι' έναν άξιο γαμπρό, αν και σπάνια θά βρεθίη σύζυγος που να παριάζη σε μια τέτοια ώμορφιά, ξανάτε ο ποιητής τυχροδωκτής.

— Κι' όμως υπάρχει! φώναξε ο Φραγκί- σκος.

Ο γέρο Παρνταγιάν έσοκίτησε, αλλά ο συ- νουμιλητής του έξακολούθησε :

— Γνωρίζω έναν παράξενο άνθρωπο που ελ- νε πρότιπο εύγενείας και άνδρείας. Όλα όσα άκουσα γι' αυτόν, όλα όσα είδα έγω ο ίδιος, μου τόν παρουσιάζουν σαν κανέναν άτ' τους παλαιούς εύπατριδας τίς έποχής τού Μεγάλου Καρόλου. Λοιπόν, κύριε Παρνταγιάν, γι' αυτόν τόν άνθρωπο έχω προσφέρει τήν κόρη μου. Κα- νένας άλλος δέν άξίζει να πάρη στά χέρια του τέτοιο θησαυρό.

— Να με συγχωρήσετε για τήν παρατήρησί μου, έξωχάτατε, αλλά ή περιγραφή που μου δώσατε εινε τόσο ίκανοποιητική, ώστε αισθάνο- μαι τήν έπιθυμία να γνωρίσω αυτόν τόν σπάνιο άνθρωπο και να μάθω τ' όνομά του.

— Άλένατι σε σας και στο γικό σας έχω τέτοιες υποχρεώσεις, ώστε δέν μπορώ να σας κούψω κανένα γεγονός, εύχάριστο ή δυσάρεστο, τίς ζωής μου. Θά τόν ιδίτε λοιπόν τó γαμπρό μου, γιατί έλπίζω να παρενβηθή στους γάμους τίς Λουίζας...

— Και πώς δνομάζεται ο γαμπρός σας; ρώτησε άνυπόμονα ο γέρος.

— Κόμης Μαρζενού! αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος, κιντώντας κατάματα τόν συνουμιλητή του.

Τό χτύπημα ήταν τόσο ξαφνικό και δυνατό, ώστε ο γέρο Παρ- νταγιάν λίγο έλαψε να πέση κάτω. Ψέλλισε μερικές λέξεις και, κα- ταταραγμένος, άποχωρήτησε τó στρατάρχη, για να πάη προς συ- νάντησι τού γιού του.

— Ιπτότα, τού είπε μόλις τόν συνάντησε, μίλησα με τó στρα- τάρχη!

— Καί τί σου είπε;

— Θάρρος, Ιπτότα! Τό γέο που άκουσα δέν εινε και τόσο εύχά- ριστο....

— Καλά, είμαι έτοιμος να τó άκούσω, πατέρα, άπάντησε ο Ιπτό- της, χωρίς ν' άλλάξη καθόλου τó χρώμα του.

— Η μικρούλα μάς άφίνει γελά, παιδί μου. Ο πατέρας τίς τήν προσφέρει για κάποιον κόμητα Μαρζενού... Μά πώς διατηρείς τήν ψυχραιμία σου; Δέν παραφέρσασ που σε μεταχειρίζονται με τέτοι- ον τρόπο;

— Και πώς ήθελες να με μεταχειριστούν, πατέρα; Δέν προσέ- φερα στο στρατάρχη, παρά μερικές άσημαντες ύπηρεσίες. Κι' ό- μως ο κύριος Μομορανού μου κάνει μια λαμπρή φιλοξενία. Ξέρετε που βρίσκεστε αυτή τή στιγμή;

— Δάβολε, που άλλου, παρά στον κοιτώνα σου!

— Λοιπόν, αυτό τó δωμάτιο που βλέπετε, εινε τó ίδιο, στο όποιο κατέλυσε κι' ο Έρρικος Β' όταν ήρθε να έπισκεφτή τόν Κοινόταυ- λο Μομορανού. Φανταστήτε τί τιμή εινε για μένα να κοιμηθώ σε βασιλικό κρεβάτι!

— Έστο, Ιπτότα, αλλά πρέπει να φύγουμε άμέσως από δω!...

— Όχι, όχι, πατέρα!...

— Και τί άλλο μάς μένει να κάνουμε;

— Ο στρατάρχης έπιθυμεί να τόν συνοδεύσουμε μέχρι τού κτή- ματός του στο Μομορανού, και θά τόν συνοδεύσουμε....

— Μά αφού πρόκειται για συνοδεία, γιατί ο στρατάρχης δέν προσκαλεί τόν κόμητα Μαρζενού, που προσφέρει για γαμπρό του;

— Θά τόν άναγκάσουμε έξάπαντος στο δρόμο! αποκρίθηκε ο Ιπότης, χαμογελώντας πάντα.

— Μά κι' έδώ να βρεσκόταν, πρόσθεσε ο γηραιός τυχροδωκτής, δέν θά τούδνα τó δικαίωμα να οικειοποιηθή τή Λουίζα. Έν πάση περιπτώσει, άς έτοιμαστούμε να φύγουμε άποψη άτ' τó Παρίσι. Φο- βούμαι όμως, ότι δέν θά ξαναγορίσουμε πειά έδώ. Προτού λοιπόν αναχωρήσω, θά ήθελα να κανονίσω τόν παλιό μου λογαριασμό με τόν ιδιοκτήτη τού «Ξενοδοχείου τίς Μάντιδος», τó ματιρο—Λανδρού.

— Έχετε επάνω σας χρήματα, πατέρα;

— Έχω τρεις χιλιάδες φράγκα.

— Μά τότε είμαστε πλούσιοι, διάβολε!

— Ναί, αλλά εινε άνάγκη να λάβουμε τά μέτρα μας, γιατί ο Έρρικος Μομορανού πιθανότατα θά μάς έπιτεθή στο δρόμο... Γι' αυτό θά τρέξω στο πανδοχείο και θά γυρίσω γρήγο- ρα πίσω.

Λέγοντας αυτά τά λόγια, ο γέρο Παρνταγι- άν πήρε τó ξίφος του και τράβηξε κατ' εθείαν για τó γνωστό, τó Ισοστό, τó «Ξενοδοχείο τίς Μάντιδος». Μόλις έφτασε εκεί και τόν είδε ο μάγριμα Λανδρού, αναπήδησε άτ' τή χαρά του, με τήν έλπίδα ότι θά τού ξεφρολόμε έπί τέ- λους τόν παλιό λογαριασμό.

Ο Παρνταγιάν κάθισε σ' ένα τραπέζι και διάταξε έλλεικτά φαγητά και άρθρο κρεατί. Σε λίγο ήρθε κι' ή Ουγγέτα, πάντα δεσποική και γελαστή, κι' έκανε ένα σωρό ύποκλίσεις και παραπονήσις στο γέρο Ιπτότη.

Ο μάγριμα Λανδρού έφερε άμέσως τόν λο- γαριασμό, ο όποιος είχε άνδειε στο πασόν των πριών χιλιάδων φράγγων.

Ο γηραιός τυχροδωκτής, χωρίς να θελήση να κόμη τόν παραμερό έλεγχο, χωρίς καν να σμυρονοπή ή να σταδαιουτσουνάσει, έβαλε τó χέρι του στην πσέτη κι' έβγαλε τó πορτοφόλι του να πληρώση.

Ο μάγριμα Λανδρού ήταν σχεδόν έτοιμος να άλψη άτ' τή χαρά του.

— Έπί τέλους!... έφέλλισε με τρεμάμενα χείλη, μίη πιστεύοντας άόμοια σπά μάτια του.

Έξαφνα όμως μια φωνή ματωδής άκούστηκε :

— Νά τος! Νά τος, ο κωλοσούρος!...

Κι' άμέσως τρεις άνδρες ώρμησαν στην αίθουσα με τά ξίφη τους γυμνά και οίχησαν έναντιόν τού Παρνταγιάν. Τό Ξενοδοχείο εινε άνω—κάτω και τó εύχαριστημένο χαμόγελο τού Ξενοδούχου μεταβλή- θηκε είνθς σε μορφασμό τρόμου.

Ο Παρνταγιάν με μια δυνατή κλοπιτιά άναπαυόγυρσε τó τρα- πέζι που βρεσκόταν εμπρός του, και ξεφούλησε. Η Ουγγέτα κατα- τρέμαξε κι' έτρεξε να κρυφτή στην κουζίνα.

Οι τρεις επιδρομείς είχαν έπιτεθεί έναντιόν τού τυχροδωκτού με άποφασιστικότητα και δέν ένοούσαν να ύποχωρήσουν.

— Ατή τή φωνά δέν θά μάς ξεφύγης, άρχαίε! είπε ένας άτ' αυ- τούς τόν Παρνταγιάν.

— Πιάστηρες τώρα για καλά, κωλοσούρε! μουρούρησε ο δεύτερος.

Ο πρώτος άτ' τήν αγανδρία ήταν ο Μωζρόν, ο δεύτερος ο Κο- νέλος και ο τρίτος που σώπαλε, ο Μωρεβέρ.

Είχαν μπει στο πανδοχείο κατά τήν και βρήκαν τόν γέρο Παρ- νταγιάν, χωρίς να τó περιμένουν. (Ακολούθει)

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

Μηδ' ο πόνος μου δέ σε κρατά
υπόδ' πειά τά δάκρμά μου,
κάθε μέρα φεύγει μακριά
κι' όλο πιο μακριά σου.
Τυλιγμένον μέσ' στη συννεφιά
και στην καταχνιά, αλλοιά
(σου),
δέ σε ξεχωρίζει καθαρά
ή θαμνή ματιά μου.
Κι' αν χασθεις για μέ
(παντοεινά),
θλιθερέ έρωτά μου,
πάνε τής ψυχής μου
(τά σφερά),
πάει και τó χρυσάφι
(τής καρδιάς μου...)

